

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοσ# Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738

E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018 Γ΄ ΛΟΥΚΑ

Σερπίου και Βάκχου των μεγαλομαρτύρων, Πολυχρονίου ιερομάρτυρος, Ιουλιανού πρεσβυτέρου, Καισαρίου διακόνου.

Έτος 11^ο Τεύχος 497

Η παρακοή και ο θάνατος. Ο φόβος τού θανάτου και η λύτρωσις.

(π.Στέφανος Αναγνωστόπουλος)

Το σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα αναφέρεται στην Ανάσταση ενός νεκρού. Νεαρού στην ηλικία, γιος μιας χήρας μάνας, απ' την πόλη της Ναΐν. Μπροστά στο θάνατο βρεθήκαμε κάποτε όλοι μας, είτε με το θάνατο των γονέων μας, είτε των αδελφών μας, είτε των παιδιών μας, - μερικές φορές και σε νεαρά ηλικία – είτε συγγενών, είτε φίλων, είτε και αγνώστων σε μας. Άλλωστε πολλούς θανάτους βλέπομε από τις ειδήσεις των τηλεοράσεων. Κάποτε όμως θα έλθει και ο δικός μας θάνατος, αφού ο Κύριος εγγύς. Το ερώτημα είναι «πώς θάρθει;». Τις περισσότερες φορές έρχεται μέσα από αρρώστιες και μάλιστα οδυνηρές. Άλλοτε εντελώς ξαφνικά, είτε από αυτοκινητιστικά δυστυχήματα, ή από σεισμούς, πλημμύρες και πυρκαγιές, είτε από ανακοπές της καρδιάς και πνευμονικά οιδήματα, είτε από εγκεφαλικά επεισόδια και τόσα άλλα. Λίγες φορές είναι από καθαρά γεράματα και ακόμα λιγότερες είναι ειρηνικός ο θάνατος και μάλιστα οσιακός.

Κανένας όμως θάνατος δεν προσδιορίζει την πνευματική κατάσταση του ανθρώπου. Υπάρχουν εγκληματίες μεγάλοι που πέθαναν σε βαθεία γεράματα,

και οσιακές υπάρξεις που πέθαναν ξαφνικά και μάλιστα από δυστυχήματα. Θα σας φέρω ένα παράδειγμα, ο Μέγας Αθανάσιος ο Αθωνίτης, σκοτώθηκε πέφτοντας από ένα τοίχο του μοναστηριού, της Αγίας Λαύρας στο Άγιον Όρος, όταν το μοναστήρι το έχτιζαν. Ο Μέγας Βασίλειος πέθανε σαράντα εννιά ετών από οδυνηρές ασθένειες, και άφησε πίσω του ένα έργο χωρίς διάδοχο, και ο Άγιος Χαράλαμπος πέθανε μαρτυρικά, όταν τον έγδαραν ζωντανό, σε ηλικία εκατόν δέκα τεσσάρων ετών. Τον Άγιο Κήρυκο, σε ηλικία τριών ετών, του συνέτριψαν οι τύραννοι οι ειδωλολάτρες το κεφαλάκι του, και χιλιάδες άλλα παιδάκια, όπως και στην πατρίδα μας, από δύο έως πέντε ετών, πεθαίνουν κάθε χρόνο από λευχαιμία ή από όγκους στο κεφάλι. Άβυσσος λοιπόν είναι τα κρίματα του Αγίου Θεού. Πάντως ο Θεός, δεν είναι Αυτός που προκάλεσε τον θάνατο. Τον θάνατο τον γέννησε η αμαρτία της παρακοής των πρωτοπλάστων.

Η Αγία Γραφή στη Σοφία Σολομώντος, λέγει ότι ο Θεός δημιούργησε τον Άνθρωπον επ' αφθαρσία, αφθαρτον, με σκοπόν δηλαδή να μην πεθάνει. Γι' αυτό και τον έπλασε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του.

Από τον φθόνο όμως του Διαβόλου, παρασύρθηκαν -με τη θέλησή τους βεβαίως- οι πρωτόπλαστοι, παρασύρθηκαν από τα ψεύδη και τις συκοφαντίες του Διαβόλου, έπεσαν στην παρακοή, κέρδισαν τον θάνατον, και τον κληρονόμησαν και σε μας.

Ο Θεός φύσει αγαθός, γεννά μόνον το καλό. Μόνον το αγαθόν. Γεννά μόνον την αγάπη. Γι' αυτό και ξαναλέμε ότι τον θάνατο, και κάθε κακό, και κάθε τι που είναι διεστραμμένο, το γεννά η αμαρτία, ή το γέννησε κατά πρώτον η αμαρτία της παρακοής των πρωτοπλάστων Αδάμ και Εύας. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος θεόπνευστα μας βεβαιώνει «δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε, και δια της αμαρτίας ο θάνατος. Και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθε». Είναι απ' το πέμπτο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Επιστολής. Έτσι κληρονόμησε ολόκληρη η ανθρωπότητα τον θάνατον, και όχι μόνον τον θάνατον αλλά και τον κόπον, και το μόχθον, και τον πόνο, και την αρρώστια και τη φθορά και τα γηρατειά και την ποικιλόμορφη ή και πνευματική αναπηρία και τέλος τον θάνατον. Θάνατος που χωρίζει την ψυχήν από το σώμα. Το σώμα στον τάφο και η ψυχή μπροστά στην Κρίση του Θεού. Κληρονομήσαμε όμως και τη ροπή προς το κακόν και γεμίσαμε από πάθη. Να σας πω καμιά εικοσαριά για να μη νομίζουμε τους εαυτούς μας ότι δεν έχουμε και τίποτα και ότι είμαστε και άγιοι.

Γεμίσαμε λοιπόν από εγωισμό, υπερηφάνεια, κενοδοξία, πλεονεξία, φιλαργυρία, σκληροκαρδία, μίσος, έχθρα, φιλονικία, νεύρα, ψεύδη, κακίες, πονηρίες, θυμούς, οργή, φθόνο, ζήλεια, φιληδονία, σαρκολατρεία, λαγνεία, ακηδεία, αδιαφορία και χιλιάδες άλλα κακά, μαζί με τη διχόνοια, - να μην το ξεχνάμε κι

αυτό.

Έτσι λοιπόν γεμίσαμε πάθη και κακίες, πάθη και πονηρίες, πάθη και εγωισμοί, όπου κι αν πας εγωισμό βλέπεις...εγωισμό, εγωισμό, εγωισμό, τίποτα άλλο από εγωισμό. Η αμαρτία λοιπόν γέννησε τον θάνατον, και γεννά συνεχώς την δυστυχία σε ολόκληρο τον κόσμο. Γι' αυτό και ο άνθρωπος χωρίς Χριστόν είναι δυστυχημένος. Χωρίς Χριστόν, χωρίς τα πανάγια σωστικά μυστήρια βάπτισμα, χρίσμα, Θεία Κοινωνία, εξομολόγηση, μετάνοια, οι οικογένειες, -και στην πατρίδα μας δυστυχώς,- είναι χωρίς ειρήνη, χωρίς ομόνοια, χωρίς αγάπη, χωρίς αλληλοκατανόηση, χωρίς αλληλοσεβασμό.

Τα νέα ανδρόγυνα υπό διάλυσιν, τα παιδιά επαναστατημένα, -τα βλέπετε πως είναι τα παιδιά μας,- και σε μια διαρκή ταραχή και αμφισβήτηση των πάντων, ειδικότερα στην εφηβεία. Έτσι κάθε οικογένεια, περνά και το δικό της δράμα, σηκώνει το δικό της Σταυρό, έχει τη δική της δυστυχία, το δικό της πόνο, που μεγαλώνει και πληθαίνει, όσο οι χριστιανοί μας απομακρύνονται από την πίστη και την αγάπη προς τον Θεό. Παντού επικρατεί ο φόβος και η ανασφάλεια, η καχυποψία και ο φθόνος, η αρπαγή και το ψεύδος, η κακία και η πονηρία, η απελπισία και η απόγνωση, και προπαντός ο φόβος του θανάτου. Και όμως ο θάνατος χριστιανοί μου, που θεωρείται ο έσχατος εχθρός του ανθρώπου, - έσχατος εχθρός σημαίνει τελευταίος εχθρός άρα προηγούνται κάποιοι άλλοι, και αυτοί οι άλλοι είναι τρεις,- είναι η σάρκα μας με τις αισθήσεις, είναι ο κόσμος της κακίας που μας περιβάλλει και είναι και ο Διάβολος με τις πονηρίες του. Αυτός λοιπόν ο εχθρός θάνατος, νικήθηκε από τον θάνατον και την Ανάστασιν του Χριστού.

«Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος».

Έτσι ο θάνατος από τιμωρία, με την Ανάσταση του Χριστού, απέβη ευεργεσία αφού μας άνοιξε και πάλι τις πύλες του ουρανού. Ευεργεσία, ευεργεσία που μας αποκαλύπτει την φιλανθρωπία του Θεού, το έλεος του Θεού, την μακροθυμία και την αγάπη του Θεού. Γι' αυτό και θριαμβευτικά ανακράζει η Αγία Γραφή «Ω βάθος πλούτου, σοφίας και φιλανθρωπίας Θεού». Ο Θεός λοιπόν έγινε άνθρωπος στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, για να μας προσφέρει λύτρωση και σωτηρία. Λύτρωση από τα δεσμά της αμαρτίας, λύτρωση από την τυραννία του Διαβόλου, λύτρωση από τα πάθη μας, τις αδυναμίες μας, και τα πονηρά κουσουράκια μας. Λύτρωση απ' τον κόσμο της κακίας, λύτρωση απ' τον αιώνιο θάνατο δηλαδή την Κόλαση, τον αιώνιο χωρισμό της ψυχής μας απ' το Θεό. Γι' αυτό χριστιανέ μου να ελεείς, -και υλικά και πνευματικά,- αν θέλεις να ελεηθείς. Πρόσφερε αγάπη και καλοσύνη, αν θέλεις να την βρείς υπερπλουσίως από τον Πανάγιο Θεό. Να μακροθυμείς και να συγχωρείς κάθε μέρα τον δι-

πλανό σου, αν θέλεις και συ να συγχωρηθείς. Να προσεύχεσαι, να μελετάς την Αγία Γραφή, και πάλι να προσεύχεσαι για να αναγεννηθείς εν Χριστώ. Να μετανοείς με όλη σου την καρδιά και μόνον τότε θα δικαιώνεσαι ενώπιον του Αγίου Θεού. Όλα όσα αναφέραμε μέχρι τώρα χριστιανοί μου, μαζί με την ενεργουμένη πίστη και αγάπη, θα πετάξουν έξω τον φόβον του θανάτου, «η αγάπη έξω βάλλει τον φόβον του θανάτου».

«Που σου θάνατε το κέντρον, που σου Άδη το νίκος;», διακηρύσσουμε θριαμβευτικά το βράδυ της Αναστάσεως. Παρόλα αυτά όλοι μας, άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο, φοβούμεθα το θάνατο – γιατί φοβούμεθα; Γιατί δεν γνωρίζουμε τι είναι πέραν του τάφου; Όχι. Φοβούμεθα τον θάνατον γιατί έχουμε ενοχές, γιατί έχουμε βάρος, εδώ, εδώ, βάρος! Βράχος εδώ, βράχια... Έχουμε τύψεις, έχουμε ταραχές, έχουμε πιέσεις, έχουμε κενά, ανασφάλειες... Μία η λύτρωσις, η μετάνοια, ένα το φως, ο Χριστός, μία η ζωή, το Ευαγγέλιο, μία η τροφή, η Θεία Κοινωνία, ένα το οξυγόνο, η προσευχή στο όνομα του Ιησού Χριστού, «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» σε κάθε αναπνοή μας. Μία η ανακάλυψις: «η Βασιλεία του Θεού εντός ημών εστί». Ένα το κλειδί, η κραυγή του ληστού, «Μνήσθητί μου Κύριε όταν έρθεις εν τη Βασιλεία Σου». Ή η κραυγή του Τελώνου, «ο Θεός μου ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Ή η κραυγή και φωνή του Ασώτου «ήμαρτον εις τον Ουρανόν και ενώπιόν Σου». Και μη ξεχνάμε και τα καυτά δάκρυα μετανοίας και αγάπης της πόρνης γυναικός του Ευαγγελίου, που άλειψε με μύρο τα Πανάχραντα πόδια του Κυρίου. Ο μακαρισμός του Χριστού γι' αυτή την πόρνη γυναίκα, έμεινε και θα μείνει εις τους αιώνας, που για μας είναι κλειδί σωτηρίας. Αυτό αποδεικνύει χριστιανοί μου, ότι όποιος κρατάει ένα τέτοιο κλειδί, δε φοβάται τον θάνατον, διότι μπορεί και επαναλαμβάνει με απόλυτη βεβαιότητα μαζί με τον Απόστολο Παύλο το «εμοί το ζήν Χριστός, αλλά το αποθανείν κέρδος». Είθε και μεις αδελφοί μου, έτσι να το βιώνουμε για να μπορούμε στο τέλος αυτής της πρόσκαιρης ζωής, να μπορούμε να επαναλάβουμε και πάλι το του Αποστόλου Παύλου, «τον καλόν αγώνα ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα, λοιπόν, απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει Κύριος ο Θεός, ο Δίκαιος Κριτής, την μεγάλη εκείνη ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας, όχι μόνο σε μένα,» λέγει ο Απόστολος Παύλος, «αλλά και σε όλους εκείνους που αγαπούν τον Θεόν, τη Θεία Του Θεοφάνεια», όπως ιδιαίτέρως το τονίζει, «και τηρούν το θέλημά Του».

Χριστιανοί μου, είθε όλα όσα είπαμε να γίνουν πράξη στη ζωή μας, με χριστιανά τα τέλη της ζωής μας, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά, και καλήν απολογία, μπροστά στο φοβερό Του βήμα, Αμήν.